(ڳـــل ـ ٥)

چاند پاٽل جي ڄڄ

حيدرآباد دکن جي اؤرنگ آباد ضلع جي ڌوپ ڳرام ۾، هڪ شاهوڪار مسلمان چاند پاٽل نالي رهندو هو. هڪ دفعي جڏهن هو اؤرنگ آباد وڃي رهيو هو ته واٽ تي سندس گهوڙي گم ٿي ويئي. پورا ٻه مهنا هن گهوڙي ڳولهي لهڻ لاءِ پاڻ خوب پتوڙيو پر اصل پتو ڪونه پيس. آخر ۾ نراس ٿي، گهوڙيءَ جي زين پٺيءَ تي لٽڪائي پيرين پيادو موٽي رهيو هو ته (١٤) چوڏهن ميل پنڌ ڪري ڪانپوءِ هن ڏٺو ته انب جي هڪ وڻ هيٺان، هڪ فقير پنهنجي چلم تيار ڪري رهيو آهي. فقير جي سر تي ٽوپي، بدن تي ڪفني پيل هئي ۽ پاسي ۾ هڪ ڀيڇرو هو. فقير جي سڏ ڪرڻ تي چاند پاٽل وٽس ويو ته فقير چيس ته ”هيءَ زين ڇا لاءِ کنئين اٿيئي؟“ جواب ڏنائين ته ”گهوڙي گم ٿي ويئي اٿم، تنهنجي خالي زين کنيو پيو ڪيس ڳوليان.“

فقير چيس ته ”هتي پرسان جيڪو نالو آهي، اُن طرف وڃي ڳولهه. چاند نالي طرف ويو ته پنهنجي

گھوڙي اُتي چڙندي ڏٺائين. تعجب ۾ پئجي، دل ۾ چوڻ لڳو تہ ”هي فقير ڪو وڏي منزل وارو تہ ڏسجي.“ پوءِ گهوڙي ساڻ ڪري، جڏهن فقير وٽ پهتو تہ فقير چلم تيار ڪري چڪو هو. باقي ڪيس چلم کي دکائڻ لاءِ ٽانڊوءِ چلم چڪڻ واري ڪپڙي (صافي) کي آلي ڪرڻ لاءِ پاڻيءَ جي گهرج هئي.

چاند جي ڏسندي فقير جڻ زمين ۾ چمٽو زور سان دبائي ٻاهر ڪڍيو تہ ٻريل ٽانڊو نڪري آيو، جو هن چلم جي مٿان رکيو! وري ٻيهر جڏهن چمٽي کي زمين ۾ زور سان ڪپائي ڪڍيائين تہ پاڻي نڪرڻ لڳو، جنهن مان صافيءَ جو ڪپڙو پچائي آلو ڪري، چلم کي هيٺان ويڙهيائين! پوءِ چلم مان خوب سوٽا ڪڍڻ ڪانپوءِ، چاند کي اها چلم پيئڻ لاءِ ڏنائين.

چاند ٻئي چمتڪار ڏسي وائڙو ٿي ويو ۽ هٿ جوڙي، فقير کي چيائين تہ”مون سان گڏجي منهنجي گهر هلو.“ فقير جي ها ڪرڻ تي، ٻئي ڄڻا فقير سائنس گڏجي سندس گهر ويو جتي ڪجھ وقت رهيو پيو هو. چاند پاٽل ڏوپ ڳوٺ جو (اَڌڪاري) عملدار هو. سندس ڀَت جي شادي ٿيڻ واري هئي ۽ جڃ شرڊيءَ ۾ گهوٽ سان گڏ وڃڻي هئي. چاند اُن لاءِ خوب تياري ۽ بندوبست ڪري، جڃ سان گڏ، فقير کي ٻڻ وٺي ويو. شادي ختم ٿيڻ بعد جڃ موٽي آئي،

پر فقير اُتي شردڀ ۾ ئي رهجي پيو، جتي حياتيءَ پڄ رهيو.

جڏهن ڄڄ شرڏيءَ ۾ پهتي، تڏهن ڪنڊوبا مندر جي ويجهو، مهالساپتيءَ جي ٻنيءَ ۾ هڪ وڻ جي هيٺان دابو ڪيو ويو ۽ مندر جي سامهون، سيني ٻيل گاڏين کي ٻهاري، هڪ هڪ تي ڄڄ جا ماڻهو لهڻ لڳا. جڏهن فقير لٿو تڏهن مهالساپتيءَ "آئيئي سائين" چئي، سندس آدرستڪار ڪيو، جو ٻڌي ڄڄ جي سيني ماڻهن فقير کي "سائين" چوڻ شروع ڪيو ۽ جوان فقير، سائين جي نالي سان مشهور ٿي ويو.

شرڏيءَ ۾ اچڻ کان پوءِ، سائين بابا مسجد ۾ نواس ڪرڻ لڳو. ان کان اڳي هڪ بابا ديوداس پڻ ڪيترن سالن کان اُتي رهندا هئا، جنهن سان باباجن جو پريم ٻڌجي ويو ۽ هن سان ڪڏهن هنومان مندر ڏانهن، ڪڏهن چاوڙيءَ ۾ گڏجي رهندا هئا. ڪجهه وقت پوءِ، جانڪيداس نالي هڪ سنت پڻ شرڏيءَ ۾ آيو، جنهن وٽ، وارتالاپ ڪرڻ لاءِ گهڻو وقت وڃي گذاريندا هئا. جانڪيداس بہ ڪڏهن ڪڏهن باباجن وٽ ايندو ويندو هو. هو جڏهن باباجن کي پهريون پيرو، باغ کي پاڻي ڏيندي ڏٺو تڏهن چوڻ لڳو تہ "شرڏيءَ جا ڪي ڀاڳ جاڳيا آهن، جو بابا جهڙي محنتي اُملهہ

هيري اچي واسو ڪيو آهي." آڪل ڪوٽڪو مهراج جـو هڪ پرسڌ سنت آنند ناٿ پڻ، شرڊيءَ ۾ جڏهن اچي پڌاريو، تڏهن بابا کي ڏسي چيائين ته "جيتوڻيڪ هي فقير، ٻاهران ڏسڻ ۾ رواجي ماڻهو ٿو اچي پر اندر ۾ اُوچي منزل تي پهتل آهي. اوهان کي پوشيه ۾ پاڻيهي پتو پوندو ته ڪيتري قدر پهتل شخص آهي."

جوانيءَ ۾ باباجن پنهنجا وار ڪين ڪترائيندا هئا ۽ پهلوانن جيان هلندا هئا. شرڊيءَ کـــان ٣ ميل پري، "رهاتا" گرام ۾ وڃي، اُتان گيندي، جاءِ ۽ ٻين گلن جا ٻوٽا خريد ڪري، اُنهن کـي صفا ڪري بـارا ٺاهـي اُنهن ۾ اچي لڳائيندا هئا. وامن تاتيا نالي هڪ ڀڳت، هر روز مٽيءَ جا ٻـ ڪچا دلا ڏيئي ويندو هو پر جڏهن شام جو اُهي ڪچا دلا، وڻ جي هيٺان باباجن رکندا هئا ته اُهي قانُي پڪي پوندا هئا ۽ ٺاتيا وري ٻـ ٻيا ڪچا دلا هر روز کڻي ايندو هو. پريا ٽي سال، سائين بابا، باغ جي قلواري جي سنڀال اهڙي ڪئي، جو باغ پريان ٿي پيو ٻهڪندو هو. اڄ ڪالهه انهي باغ ۾ ئي، باباجن جـي سندر ۽ شوڀنيڪ سماڌي سـوڀيا ڏيئي رهي آهي، جنهن کي هزارين ياتري ۽ ڀڳت اچي متو ٽيڪيندا آهن.

اڪل ڪوٽ مهراج جي چاکڙين جي استاپنا

شولاپور جي اُڪل ڪوٽ مهراج جو ٻيو ڀڳت پائي

ڪرشڻ جي علي باگڪر نالي هو، جو مهراج جي مورتي جي پوڄا ڪندو هو. هڪ دفعي هو مهراج جي چاڪڙين جي درشن ڪرڻ لاءِ شولاپور وڃڻ لاءِ سنيهيو تـه سپني ۾ اَڪل ڪوٽ مهراج کيس درشن ڏيئي فرمايو ته ”اڄ ڪلهه منهنجو روُپ شرڊيءَ ۾ ئي رهندو آهي. تون هن جي پوڄا ڪندو ڪر.“ اُن بعد پائي ڪرشن شرڊيءَ ۾ اچي سائين بابا جي پوڄا ڪرڻ شروع ڪئي ۽ ڇهه مهنا ساندهه رهي، يادگيريءَ طور، ١٩١٢ ۾ نم جي وڻ هيٺان، مهراج جون چاڪڙيون نهرائي استاپن ڪري ويو. هڪ براهمڻ کي پڻ پگهار تي مقرر ڪيو ويو ۽ پوڄا جي سامگري وغيره جو سڄو پربند، ڀڳت سڳڻ ميروُ نايڪ جي حوالي ڪيو ويو.

١٩١٢ ۾ ڊاڪٽر رامراو ڪوٺاري، باباجن جي درشن لاءِ شرڊيءَ ۾ آيو ۽ هن سان گڏ سندس ڪمپائونڊر ۽ اُن جو دوست ڀائي ڪرشڻ علي باگڪر پڻ آيا. شري ديکشت، ڪمپائونڊر ۽ پربندڪ سڳڻ ميروُ ڀاڻ ۾ گهرا دوست ٿي ويا. ڀاڻ ۾ بحث ڪندي ٿنهي کي ويچار آيو تـه شري سائين بابا جي شرڊيءَ ۾ اِتهاسڪ آگمن جي پوتر يادگيريءَ ۾، باباجن جون چاڪڙيون ڇو نـه قائم ڪيون وڃن؟ ڪمپائونڊر راءِ ڏني تـه جي اها ڳالهه ڊاڪٽر ڪوٺاريءَ سان ظاهر ڪجي ته هو وڏيءَ خوشيءَ سان انهيءَ سندر ڪاريه ۾ دل وجان سان مدد

ڪندو. بنهي گڏجي اِهو نهراو جڏهن ڊاڪٽر اڳيان رکيو تڏهن ڊاڪٽر ٻيهر اچي، چاڪڙين جي ماپ ۽ روُپ ريکا ورتي، سندر چاڪڙين جا ٻه جوڙا بمبئي مان ٺهرائي، هڪ کنڊوبا جي مندر ۾ پڻ پيٺا طور موڪليو. اُپاسنا ڪنڊڙ مهراج وري اُنکي سڌارڻ ۽ وڌيڪ درست ڪرڻ لاء صلاح ڏني ۽ان موجب چاڪڙين تي ڪنول گل وغيره اُکرايا ويا ۽ چاڪڙين هيٺان، نم جي وڻ جي مهاتم جي باري سنسڪرت ۾ شلوڪ پڻ اُکرايو ويو، جنهن جو اَرٿ آهي تہ:- ”مان ڀڳوان سائين ناٿ اڳيان مٿڪ نوايان ٿو، جنهن جي ڪرپا سان، نم جو ڪؤڙو وڻ بہ اَمرت جهڙو ٿي پيو آهي ۽ اَنيڪ بيمارين جي چڪتسا ڪري، ڪلپ برڇ کان بہ گوءِ کڻي ويو آهي.“ سانوڻ مهني جي پورڻما تي، چاڪڙين جي استاپنا ١١ بجي ڪئي وئي. شري ديکشت اُهي مٿي تي رکي، سرگس ناهي، وڏي ڌام ڌوم سان، کنڊوبا جي مندر مان دوارڪا مائي مسجد ۾ کڻي آيو. سائين بابا، اُنهن چاڪڙين کي ڇهي چيو تہ ”هي ڀڳوان جا پوتر چرن آهن. هنن جي نم جي وڻ هيٺان استاپنا ڪريو.“ استاپنا کان هڪ ڏينهن اڳي پستا سيٺ نالي پارسي ڀڳت، (٢٥) روپيا باباجن کي مني آرڊر ڪري موڪليا هئا، جي باباجن، چاڪڙين جي اڳيان پيٺا طور ڪري رکيا. استاپنا ڪرڻ تي ڪل خرچ (١٠٠) رپيا

آيو، جنهن مان (٧٥) پنجهتر روپيا گيت دواران
كنا ٿيا.

ڊاڪٽر ڪوناري ڏيپڪ جي نمت، پهريان پنج
سال ٢-٢ روپيا در مهني ايندا هئا ۽ چاڪڙين جي چٽني
پاسي لوهه جي شيخن لڳائڻ لاءِ لوهه جون شيخون پڻ
آيون جنجي اِستيشن کان وٺ تائين آڻڻ جي مزوري
سايا سمت روپيا، سگڻ ميروُ نايڪ ڏني. اڄ ڪلهه سگڻ
پوڄ وغيره لڳائڻ ۽ شام جي ڏيپڪ جلائڻ جو ڪم
ڪندو آهي ۽ ٻئي ڪم واسطي بيو نندو پوڄاري رکيو
ويو آهي.

پائي ڪرشڻ جي اول ته اَڪلڪوٽ مهراج جو شش
هو ۽ ١٩١٢ ۾ چاڪڙين استاپن ڪرڻ جي شڀ موقعي
تي شرڊيءَ ۾ آيو هو. درشن ڪرڻ بعد، جڏهن باباجن
کان موڪلائڻ آيو ته باباجن چيو ته "اڙي، اَڪلڪوٽ
۾ ڇا رکيو آهي؟ اتي اجايو تو وڃين. اُتي جو مهراج
به ته مان ئي آهيان نه!" اِهو ٻڌي پائي ڪرشڻ، وڃڻ
جو خيال لاهي ڇڏيو."

باباجن ۾ ڪشتي لڙڻ کانپوءِ ڦيرو

شرڊيءَ ۾ موهدين تمبولي نالي هڪ پهلوان هو،
جنهن سان، باباجن جو ڪنهن ڳالهه تا متڀيد ٿي پيو،
۽ ڪشتي لڙيا جنهن ۾ باباجن هارايو. اُن هار کان

پوءِ، باباجن پنهنجي پوشاڪ ۾ رهڻ سهڻ ۾ بدلي آندي يعني بدن تي ڪفني لنگوٽ ۽ مٿي تي ڪپڙي ٽڪر ٻڌڻ لڳا ۽ وهڻ ۽ سهڻ لاءِ ٽاٽ جو هڪ ٽڪرو ڪتب آڻڻ لڳا ۽ پراڻن ڦاٽل ڪپڙن پائڻ ۾ وڌيڪ راضي ٿيندا هئا. هميشه چوندا هئا ”غريبي اول بادشاهي، اميري سي لاک سوائي - غريبون ڪا الله ڀائي.“

هڪ گنگاگر کي پڻ ڪشتي لڙڻ جو چاهه ۽ شوق هوندو هو. هڪ ڀيري ڪشتي لڙندي هن ۾ ۽ تياگي ٻاوا اچي پرگهٽ ٿي ۽ مٿين ڪشتيءَ جي لڙائيءَ بعد آڪاش واڻي ٻڌائين ته ”توکي پنهنجو سرير، ڀڳوان سان راند ڪرڻ ۽ کيلڻ ۾ ئي لڳائڻ گهرجي.“ انهي آڪاش واڻي جو مٿس اهڙو ته اثر ٿيو، جو سڀ سنساري شوق ڇڏي، آتم اڀيؤ ڪرڻ ۾ لڳي ويو. ”پنتامبي“ گرام جي ويجهو، هڪ مٺ قائم ڪري، اتي پنهنجن ششن سميت رهڻ لڳو.

شري سائين بابا وري ٻولڻ ۽ وارتالاپ ڪري ڇڏي ڏنو. ڪي ٻه ڀريمي سوال پڇندا هئس ته جواب هڪ يا ٻن لفظن ۾ ڏيندو هو. ڏينهن جو ٽم جي وڻ جي ڇايا ۾، شام جو مرضيءَ موجب ڪنهن پاسي هوا خوري ڪرڻ لاءِ چڪر هڻڻ ويندو هو. جڏهن ”نيم گانو“ ۾ ويندو هو ته گهڻو ڪري ”ترمبڪ ڊينگلي“ جي

گهر ويندو هو.

شري بالا صاحب کي گهڻو پيار ڪندو هو. هنجي ننڍي ڀاءُ نانا صاحب کي ٻي شادي ڪرڻ بعد ٻه سنتان ڪانه ٿي، تڏهن بالا صاحب، ڀاءُ نانا صاحب کي شري سائين بابا جي درشن ڪرڻ لاءِ شرڊيءَ موڪليو ۽ سائين بابا جي ڪرپا سان، هن کي هڪ پٽر ڄمڻا ٿيو.

سائين بابا وٽ هاڻي درشن ڪندڙن جي ڀيهه وڌڻ لڳي ۽ سندن نالو دور دور شهرن تائين ڦهلجي ويو. احمدنگر ۾ باباجن جي ساراهه ٻڌي، نانا صاحب چندورڪر، ڪيشو چدمبر ۽ ٻيا ڪيترا ٻريمي، شرڊيءَ ۾ اچڻ لڳا ۽ سڀو ڏينهن باباجن جي چوڌاري چڪر ناهي، گويا کين گهيرو ڪري ويٺا رهندا هئا. رات جي وقت باباجن، ڀرواڙي ٽٽل مسجد ۾ وڃي آرام ڪندا هئا. ڀاڻوٽ صرف هڪ چلم، تماڪ، ڀاڻيءَ لاءِ ٽمبلر يا جڳ، هڪ ڪفني، هڪ ڪپڙو بدن کي ويڙهڻ لاءِ، هڪ سٽڪا يعني سؤٽي يا لٺ ۽ هڪ لنگوٽي رکندا هئا.

مٿي تي اڇو ٽڪر اهڙي طرح ٻڌندا هئا، جو اُن جو هڪ ڇيڙو ڏائي ڪن مٿان، وارن جي چوٽي وانگيان ٻريان معلوم ٿيندو هو ۽ اُهو هفتي هفتي صفا ڪندا هئا. پيرن ۾ جتي يا چمپل اُصل ڪين پائيندا هئا. ڏينهن جو "ٽاٽ" جي ٽڪري کي آسڻ ڪري ڪتب

آئيندا هئا. سياري جي ٿڌ کان بچاو لاءِ ڏکڻ ڏانهن منهن ڪري ڌوڻي دکائيندا هئا، جنهن ۾ لڪڙين جا ننڍا ننڍا ٽڪر وجهندا رهندا هئا، گويا پرندڙ باهه ۾ پنهنجي اهنڪار ۽ سيني اُشپ ڪامنائن ۽ خراب واشنائن کي آهوتي ڪري وجهندا رهندا هئا. زبان سان ”الله مالڪ“ هردم پيا اُچاريندا هئا.

جنهن مسجد ۾ رهندا هئا، اُن جي ٻن ڪمرن جيتري ڊيگهه هوندي هئي. جنهن ۾ سڀ ڀڳت اچي درشن ڪندا هئا. ١٩١٢ کان پوءِ، پراڻي ۽ ٽٽل ڀڳل مسجد جو اُڌار ٿيو ۽ مسجد کي فرش پڻ هڻايو ويو. مسجد ۾ اچي رهڻ کان اڳي چون ٿا ته ”ٽڪيا“ گام ۾ گهڻو وقت رهيا هئا، جتي پيرن ۾ گهنگهرو ٻڌي، پريم ۾ اچي، نچندا ۽ ڳائيندا هئا.

پاڻيءَ کي تيل بڻائڻ

باباجن شام جو دڪاندارن کان ٽمبلر ۾ تيل جي ڀکشا وٺي، ڏيئن جي قطار ڏياريءَ وانگي ٺاهي، سڄي رات مسجد کي روشن ڪندا هئا. دڪاندارن پنهنجو تيل مفت ۾ جلندو ڏسي، پاڻ ۾ صلاح ويهاري، ته مسجد ۾ هرروز ڏياري ڪرڻ لاءِ، اسان کي تيل ڏيڻ بند ڪرڻ کپي ۽ باباجن کي سڀان کان وٺي، تيل جي ڀکشا نه ڏجي. نيم اُنوسار جڏهن باباجن، وٽن

ٽمبلو ۾ تيل جي بکشيا ونڻ ويا تہ سيٺي تيل ڏيڻ
کان اِنڪار ڪيو ۽ گهٽ وڌ لفظ ڳالهائي باباجن جو
نوادر ڪيائون.

باباجن شانت سان موتي مسجد ۾ آيا ۽ سڪل
وٽيون ڏيئن ۾ وجهي، هميشه وانگر ڏيئا ٻاري رکيا
۽ ٽمبلو جي تري ۾ جيڪو ٿورو تيل رهيل هو، تنهن
۾ پاڻي وجهي ان کي چڱيءَ طرح هلائي، ٽين جي
پاٽ ۾ اُهو وجهي ڏيئن ۾ وجهندا ويا. سڀ دڪاندار
جاچي رهيا هئا تہ باباجن ڏيئا ڪيئن ٿا ٻارين. جڏهن
پاڻيءَ سان جليل تيل وارا ڏيئا اَڳي وانگيان، سڄي
رات ٻرندا رهيا تڏهن شرمندا ٿيا ۽ باباجن کان اچي
معافي ورتائون. باباجن کين معافي بخشي چيو تہ
”آئينده ساوڌان ٿي سيٺي سان سچو وهنوار ڪندا
ڪريو.“

ڪوڙ و ڪوڙو ۽ سچو شش

باباجن جي ڪشتي لڙڻ جي واقعي (ڏسو صفحہ
٦٣) کان پنج (٥) سال پوءِ، جوهر علي نالي هڪ فقير
پنهنجن شيشن سميت ”رهاتا“ گام ۾ آيو ۽ ”ويريدر
مندر“ جي ويجهو، هڪ مڪان ۾ رهڻ لڳو. هن کي
سڄو قران برزبان ياد هئو ۽ آواز بہ مڌر هوس. ڳوٺ جا
ڪيترا ڌرمي شردالو ماڻهو هن وٽ اچڻ لڳا ۽ سندس

آڌرستڪار ڪرڻ لڳا. شرڌالو ماڻهن ڪان مالي مدد ملڻ تي، هن ”وڏو پدر مندر“ جي پرسان هڪ عيد گاهه ٺهرائڻ جو ارادو ظاهر ڪيو ته ڪن ماڻهن جو ان ڳالهه تان سائس جهڳڙو ٿي پيو، جنهن ڪري جؤهرعلي، رهاتا ڳام ڇڏي، شرڏيءَ ۾ آيو ۽ باباجن سان گڏ، مسجد ۾ اچي رهڻ لڳو.

سندس مٺي آواز تي موهجي، ماڻهو سندس عزت وعيره ڪرڻ لڳا تہ جؤهرعليءَ جو مغز ايترو وڌي ويو، جو باباجن کي پنهنجو شش ڪري چوڻ لڳو. باباجن بہ ان تي اعتراض ڪين ورتو ۽ ماٺ ۾ رهيا. ڪجهه وقت کان پوءِ باباجن ۽ جؤهرعلي ٻئي گڏجي، اچي رهاتا ڳام ۾ رهڻ لڳا. مزو اِهو هو، جو ٻاڻ کي گورؤ چوائيندڙ جؤهرعلي کي پتو ئي ڪونہ پيو تہ سندس شش ”باباجن“ ڪهڙي اوُچي منزل تي پهتل آهن، ليڪن شش (باباجن) کي بخوبي خبر هئي تہ ٻاڻ کي گورو سڏائيندڙ (جؤهرعليءَ) ۾ ڪيتري لياقت ۽ اهلتي آهي. اِن هوندي بہ باباجن، سندس نرادر ڪين ڪندا هئا ۽ پورن شش بڻجي، گوروءَ جي پورڻ طرح سان شيوا وغيره ڪندا هئا. ڪڏهن ڪڏهن ٻئي گڏجي شرڏيءَ ۾ پڻ ايندا هئا.

پر شرڏيءَ ۾ رهندڙ ڀڳتن کي، باباجن جو رهاتا ۾ پري رهڻ پسند نہ آيو ۽ گڏجي باباجن کي واپس وٺڻ

ويا. عيدگاهہ جي ويجهوئي، سندن باباجن سان ملاقات ٿي ۽ هن پنهنجي اچڻ جي مراد ظاهر ڪئي. باباجن کين چيو تہ "فقير جؤهر علي سياءَ جو بلڪل ڪروڌي ۽ دشت آهي، تنهن ڪري مون کي اصل کين ڇڏيندو. بهتر آهي تہ اوهين فقير سائين جي اچڻ کان اڳي ئي، هتان ڪڪ پن ٿي وڃو." ايتري ۾ فقير بہ اچي اُتي پهتو.

جڏهن سمجهيائين تہ شرڊيءَ وارا، سندس شش (باباجن) کي ونڻ آيا آهن، تڏهن آگ ٻبولا ٿي ويو ۽ بڪواد ڪرڻ لڳو. پر اوچتو سندس من ۾ اهڙو قيرو اچي ويو جو اُنست ۾ گورو شش ٻئي اچي شرڊيءَ ۾ رهيا! ڪجهہ ڏينهن ڪانپوءِ سنت ديوداس (جو ١٠-١١ ورهين جي اوستا ۾، شرڊيءَ ۾ آيو هو ۽ هنوُمان جي مندر ۾ رهندو هو ۽ تيزفهم، پورن تياڳي ۽ اوُنهو گياني هو، جنهن ڪري تاتيا ڪوتي، ڪاشينات ۽ ٻيا ڪيس گوروءَ وانگي مڃيندا هئا) وٽ، فقير جؤهر علي کي ڪي شخص هن سان گيان چرچا ڪرڻ لاءِ وٺي آيا، جنهن ۾ (گورو) جؤهر علي هارايو ۽ لڄ لڪائڻ لاءِ شرڊيءَ مان ڀڄي وڃي ٻيجاپور ۾ لڪو. پوءِ ڪيترن سالن کان پوءِ وري شرڊيءَ ۾ آيو، ۽ سائين بابا کي پاڻيهي اچي پيرين پيو ۽ جيڪو غرور ۽ ڀرم هوس تہ "مان گورو آهيان ۽ سائين بابا منهنجو شش آهي،" اُهو

دور تي ويو هوس. تنهن هوندي بہ، باباجن کيس گوروءَ وانگيان آدر ۽ عزت ڏيندا هئا، ڇو تہ سڀني کيائون تہ هن برابر ٻڌايو آهي ۽ هاڻي پُوري ڏاڪي تي آيو آهي.

مطلب تہ سائين بابا پنهنجي هلت سان ثابت ڪري ڏيکاريو تہ اَهنڪار انسان کي ڪيئن تہ ڪيرائي ۽ وري کيس ڇوٽڪارو ڪيئن تہ ملي. پنهنجن پريمي ششن ۽ ڀڳتن اڳيان آدرش رکڻ لاءِ اول پاڻ پيروي ڪري ڏيکاريائون تہ آتم اَنڀوَ جي رستي ۾ انسان ڪيئن واڌارو ڪري سگهندو. مٿين ڪٿا، مهالساپتيءَ جي لکيل ڪتاب مان ڏني ويئي آهي.